

(Continuare din nr.29)

Niciodată nu a fost o flacăra aprinsă relația lor dar nici rău nu a fost. Știa că datorită lui, viața ei a luat o altă întorsătură și la început chiar i-a fost sprijin din toate punctele de vedere. Erica s-a simțit, iubită, respectată, ajutată dar lipsea ceva, lipsea acea doză de umor, acele clipe pline de nebunie când vrei mai mult decât același și același program, aceleași cuvinte, aceeași rutină.

Și cum nu ar fi fost de ajuns o distanțare în perioada în care Ben a plecat în România, un telefon primit cu doua seri înainte a pus-o serios pe gânduri.

Ben îi spusese că își construiește casă în localitatea lui.

Păi, după patru ani împreună, după planuri și proiecte despre care discutaseră, să construiască o casă fără să spună scopul de la început era cam mult pentru Erica. Nu putea înțelege.

Luă o înghițitură din cafeaua ce o răcori într-adevăr și gândul zbură la clipele dintr-o duminică frumoasă când era în orașul natal sub poala Carpaților, într-un restaurant imens dar care, doar la nunți și mese organizate, se umplea cu lume. În rest era un loc cu separeuri și o sală imensă în care încă se mai vedea amprenta vremurilor comuniste și o terasă de pe care puteai privi parcul de la marginea orașului.

Nu oricine ar fi stat singură aici, nici chiar ziua, deoarece locul era foarte retras.

Erica își pregăti o ceașcă mare cu cafea și știind că timp de două ore nu va veni nimeni își scoase oja bordo din geantă și

începu să-și treacă ușor pensula micuță peste unghiile nu prea mari.

Repetă operația din nou, declarându-se mulțumită în sinea ei, când pe ușă păși o siluetă ce traversă rapid sala oprindu-se pe terasă. Nervoasă și cu mâinile încă întinse, merse să ia comanda.

-Bună dimineața!

-Bună! Vreau și eu o ciorbă de burtă și o bere rece .

-Oamenii beau cafea la ora asta. Bucătăreasa vine peste o oră.

-Te rog, fă ceva, sunt mort de foame și nu vreau covrigi sau cornuri. Mâna îi alunecă în buzunar și scoase o ciocolata cu ambalaj alb-roșu pe care scria Lacta.

Erica îl studie și i se păru un chip blând, înăspriț de soare și greutăți.

Se hotărâ să îl servească.

După încă o scufundare în apa revigorantă a mării, Erica strânse prosopul și cu paharul de cafea încă în mână începu să urce coasta abruptă a celui alt țarm în dorința de a admira încă o dată orașul de sus, poate pentru a fi mai aproape de Dumnezeu sau de zeii antici, în încordarea și nehotărârile ei. După ce ajunse deasupra plajei și păși pe asfaltul încins, cam o sută de metri, ajunse în fața scărilor de la castrul Palamidi. Începu să urce agale. Avea de urcat 999 de trepte.

Ajunse sus aproape de ora 12.30. De acum soarele era foarte puternic. Se așeză sub niște tufișuri arse de soare și începu să vorbească cu propria-i conștiință.

Nu se poate, mintea parcă îi juca feste trecându-i prin fața privirea blândă și calmă a lui

Ben că apoi să-i deruleze jarul din ochii și tumultul firii lui Iorgo.

Și gândul îi zbură din nou spre ziua în care după ce îl servise pe Ben cu mâncare și bere și discutaseră, cu câte o cafea în față, despre viața fiecăruia.

Lucra de opt ani în Grecia în construcții, era de pe lângă lași și venise să rezolve niște probleme personale în Berbești, locul unde lucrase până la plecarea în Grecia.

Erica îi spusese că era educatoare iar pe perioada de vară lucra în restaurantul vărului ei pentru a completa venitul și așa micuț.

Își luară la revedere și Ben pleca spre hotelul de la intrarea în oraș.

Nu mare îi fu mirarea când a doua zi îl văzuse pe Ben din nou la aceeași masă.

-Două cafele și vino să îmi ții de urât. Uite, eu m-am gândit să vii și tu în Grecia

-Eu, spuse Erica? Eu voi merge în Italia.

Aștepta de mai bine de un an o promisiune sigură de a pleca și deși îndoilei începuseră să apară, încă mai spera.

-Treaba ta, spuse Ben, mai gândește-te.

Au vorbit mult despre toate problemele fiecăruia și el și-a descărcat sufletul spunând cum fosta lui prietenă căreia îi lăsase garsoniera a fugit cu cel mai bun prieten, vânzând și locuința.

Acum înțelegea Erica tristețea de pe fața lui. **(continuare în nr.31)**

Doris Băσαι – Între două patrii

Mesagerul de Costești

Nr.30

Primăria ne informează:

Primarul comunei Costești, Toma Marius Peștereanu ne informează despre activitatea depusă în cursul anului 2017

Au fost realizate:

- Punți pietonale în punctele: Secături, la Marcel Popescu, la Maria Crăcană și La Pretorian
- Reabilitare Dispensar Veterinar Costești
- Reabilitare fântâni în: Blezeni - pod Neamțu, Văratice, lângă primărie
- Montare 2 camere de vederi pentru citit numere la Intersecție - DN 67, în centrul comunei și la Bazinul de Apă Pietreni
- Iluminat modern în curtea primăriei
- Reabilitare Valea Stuparului
- Plantare lot școlar – Mlăci cu meri și pruni
- Plantarea a unui număr de 100 bucăți – măr la Școala Gimnazială „Fergile”
- Asfaltare străzi, comuna Costești, județul Vâlcea – 3753 m.l. pe ulițele:

1. D:C:149 – Biserica Peri
2. Drum vicinal D.N.67 – Munteanu Ilie – Troița Neamțu
3. Valea Morii
4. Colniceanu Gheorghe – Marcoci Ion
5. D.C.150- Monafu Vasile
6. D.C. 150 – Popescu Gheorghe
7. Stoican Gheorghe – Popescu Ștefan
8. Grușetu
9. Mănăstirea Bisterița – Schitul Pătrunsa
10. Drum Mlăci – Păunescu Elisaveta Stog
11. Racordurile cu drumurile adiacente
- Reabilitare, modernizare și dotare Școala Gimnazială „Fergile” – implementare proiecte
- Asfaltare drumuri de interes local în comunele Bărbătești, Costești și Pietrari
- Amenajare bază sportivă și de agrement sat Văratice, comuna Costești prin AFIR
- Sprijin echipa de fotbal AS Minerul Costești
- Sprijin Ansamblul ui „Florica” pentru deplasări la festivaluri și concursuri naționale și internaționale:

„Strugurele de Aur”, Jidvei, Festivalul internațional de folclor „Străznice” din Cehia, Festivalul Național de Jocuri si Obiceiuri Populare - Idicel Sat, județul Mureș, Festivalul „Țara Oltului în produse și tradiții” Avrig, județul Sibiu, Festivalul de folclor "Căntecele Oltului", Călimănești, județul Vâlcea.

□ Sprijin acordat Școlii Gimnaziale Fergile și elevilor premianți la învățătură, premianți la olimpiade și concursuri școlare județene și naționale, elevilor participanți în Concursul Județean organizat în parteneriat cu Biblioteca Publică „G-ral Nicolae Ciobanu” din Costești și Biblioteca Județeană „Antim Ivireanul”

Din Costești

Foto – Biblioteca publică

Festivitatea de premiere a elevilor participanți în faza

judeteana a concursului „Vâlcea colț de rai” s-a desfășurat, ca în fiecare an, pe 15 ianuarie de Ziua Culturii Naționale.

Realizat în parteneriat cu Biblioteca Județeană „Antim Ivireanul”, bibliotecile publice și școlile gimnaziale din județ, concursul „Vâlcea colț de rai” este un concurs de creație literară și artistică care folosește și noua tehnologie, toate creațiile, semnate sub un pseudonim fiind încărcate pe blog-ul bibliotecii județene, scris sau ca și imagini, în cazul lucrărilor de grafică sau pictură sau pe youtube în cazul creațiilor video.

Elevii care au reprezentat comuna Costești, câștigători ai fazei locale a concursului au fost:

1. Anastasia Ciobanu – creație literară, eseu
 2. Mihnea Peștereanu – pictură
 3. Alin Constantin Stoican – creație video
 4. Marius Liliac – creație video.
- La faza județeană, copiii noștri au obținut următoarele premii:

Locul I – Mihnea Peștereanu, pictură

Locul al III-lea – Alin Constantin Stoican, creație video („O oră cu Anastasia” – încărcat pe You Tube)

Diplomă de onoare din partea Cercului de la Râmnic „România Grădina Maicii Domnului” – Anastasia Ciobanu, creație literară (eseu).

Foto – Biblioteca publică

Meșteșuguri pierdute

Văraritul

Varnițele ce mai funcționează încă la Baia de Fier, în județul Gorj, mi-au adus aminte de varnița de la Florești, lângă Insuliță și de Nicu de la Varnița.

„Piatra a constituit o bogăție naturală larg exploatată și în trecut. Blocurile de piatră erau extrase din carieră (Cariera de calcar Bistrița) cu ajutorul uneltelor rudimentare: târnăcoape, ciocane, dălți și pene de fier. De mulți ani, mai ales locuitorii din Pietreni s-au ocupat cu producerea și desfacerea varului. Piatra de var se taie din stânca de calcar și se arde în cuptoare special construite, numite varnițe.

Varnița are formă de cilindru. În interior este zidită cu piatră de râu, pentru a nu se surpa pământul. Pietrele sunt lipite cu

pământ de cărămidă când se face zidul. Partea de jos a varniței se numește ”fund”. Fundul varniței rămâne cu pământ și se cimentează în timpul arderii. De la acesta în sus, până la circa 50 cm se mai face un zid din piatră mai mare, numit ”cotron”. Pe cotronul ieșit din interior se zidește ”bolta”,

partea de jos a pietrei de var ce se bagă în varniță. La gura varniței se află un fier care se numește ”prăgar”. La boltă se lasă niște firide pe unde iese căldura ca să poată trage focul în sus. După ce se face bolta până la 1,5 m, de forma unui ou, se aruncă piatra fără a mai fi așezată. Când se termină de încărcat varnița, i se face vârful ca la claie (căciulă), se lipește cu pământ sau cu var și i se lasă niște găuri pe unde ies flăcările. În

timpul arderii, lemnele se bagă pe deasupra prăgarului, iar prin partea de jos este trasă din când în când cenușa ca să nu se înfunde și să iasă flăcările mai ușor în sus.

Înainte, arderea varniței dura 4-5 zile, aceasta depinzând de felul lemnului folosite și de capacitatea varniței.

Astăzi, timpul de ardere este de 7-8 zile, indiferent de capacitate, iar arderea se face cu lignit.

În timpul arderii, se formează un smalț lucitor, ca la oalele de ceramică. După ardere, varnița se lasă o zi și o noapte să se răcească. Pentru descărcarea varniței se folosesc două procedee: unul constă în începerea descărcatului din

partea de sus, iar celălalt, când se începe de la gură.

Operațiunile de încărcare, ardere și descărcare a varului sunt efectuate de ”vârniceri”.

În prezent, la Bistrița (1970) funcționează un număr de 4 varnițe, care aparțin I.J.I.L. Horezu. După informațiile culese de Șontrop Grigore, capacitatea celor 4 varnițe variază între 28-38 tone. Varul obținut se vinde cetățenilor și instituțiilor pentru diferite construcții.”

Monografia istorico-etnografică a comunei Costești - județul Vâlcea - autor, profesor Făulete Șt.Nicolae)

Foto - Biblioteca publică, 20.01, 2018, Varnițe active la Baia de Fier, Gorj

În anul 2005 mai funcționa încă varnița de lângă râu, La Florești, lângă Insuliță). (n.n) Vârnicer Nicolae Dumitru cunoscut în sat ca „Nicu de la varniță”.

M.S.Marinescu, bibliotecar

Hălii, mării!!!

Foto – fam. Alina și Adrian Stoican „La noi Dragobete nu este o zi sau o sărbătoare strict delimitată ci este un interval de aproximativ o săptămână înaintea zilelor babelor care încep de Mărțișor, nu era Dragobete ci erau Dragobetele, fiind vorba de mai multe zile.

Dragobetele precedau luna lui Mărțișor și erau, asemeni mugurilor de pomi care vestesc trezirea naturii la viață, capul de primavară. Este perioada în care se pregăteau unele pentru lucrul la câmp sau grădini, se tăiau uscăturile. Acum se agăța în fiecare pom un fir de lână roșie (sau roșu cu alb) pentru rod bun, se curățau streșinile pe lângă cuiburile de rândunele, cu grija păstrării cuibului, se finisau cusăturile pentru mirese, se făceau ultimele „înțelesuri” de nunta înaintea lăsării postului.

Despre Dragobete, fiul Babei Dochia existau tot felul de povestioare, una mai frumoasă ca alta, Mama Tână, străbunica mea îmi spunea, în fiecare primăvară povestea iar eu aveam grijă să pun în pomi șnur alb-roșu verificând apoi, din când în când, dacă șnurul era acolo: era Se spune că Dragobete, fecior fain, harnic și cuminte, era și un mare iubitor al păsărilor. Pe cele care rămăneau iarna pe-aici le

ocrotea, pe cele călătoare le ajuta încercând să repare cuiburi, să le pună în apropiere sursă de apă, să le mai apere puișorii de răpitori. Crescând și ajungând la vârsta însurătorii, fără a-și uita păsările, își ridica și el ochii după fetele frumoase la care avea și succes, frumos fiind, dar Baba Dochia nu era deloc grăbită să-și aducă noră în casă așa că amâna mereu momentul petițului până când era prea tarziu, fiindcă se intra în post. Anii treceau și trecea și tinerețea lui Dragobete. Intr-un sfârșit de iarnă, cand Dragobete se uita cu jind la perechile de tineri căsătoriți în anul trecut, venind voioși și mândri de la biserică în timp ce el era tot singur, l-a doborât tristețea și ochii i s-au umplut de lacrimi, în loc să meargă spre casă s-a îndreptat spre livadă lăsându-și lacrimile să-i curgă pe obraz.

– Așa fecior fain să plângă, cine a mai văzut?! s-a auzit un glas.

(...) Și atunci a apărut de după pom o arătare care nu era nici nor, nici floare, nici pom, nici femeie, nici bărbat, nici piatră ci toate la un loc însă așa cum era arătarea era frumoasă – frumoasă și împrăștiată stropi de lumină în jur.:

– Eu sunt „Cap de primavară”

(...) De logodit i-a logodit Cerul iar casa le-a fost primăvara căci au plecat de teama Babei Dochii, departe, la poarta Timpului, acolo unde tinerețea e fără bătrânețe. Timpul, la rugămintea lui Cap de Primăvară i-a găzduit în casa Primăverii și le-a dat în grijă înfloritul pomilor și logodna păsărilor.” **Maria Grancea**